25.10.2010.g.

Cijeli dan razmišljam o mojoj internetskoj stranici koja bi trebala biti gotova kroz nekoliko dana. I sama njezina izrada ima "okus" dobrog djela jer ju izrađuje Zoran, dečko moje kćeri Petre, student na FER-u. I on i Petra su mladi ljudi, studenti, kojima Gospodin nije baš na prvom mjestu. A kroz suradnju na izradi ove internetske stranice imaju stalno "sudaranje" s Gospodinom. Ili putem mojih članaka, ili putem naših razgovora oko svega toga ili putem svega drugog što Gospodin po svojim milostima zna dati u takvim situacijama. U svezi te stranice mučim se posebno s pitanjem da li da dadnem mogućnosti komentiranja i razgovora o svemu što ću s drugim dijeliti ili ne. Za sada se u tome ne nalazim pa će biti bez toga. A poslije… vidjet ćemo. Za sada želim samo svjedočiti. Čut ću komentare onih koji me poznaju. Pronašao sam na internetu puno lijepih katoličkih stranica kojima je osnova naša vjera. To mi samo govori da smo i mi katolici shvatili važnost interneta kao modernog medija na kojem možemo voditi borbu sa zlom i pomoći dušama da nađu Gospodina. Jer, koliko sam vidio, zlo je dosta pred nama sa svim svojim načinima i tehnikama. Ali, baš mi je nedavno "palo na pamet", samo da i jedan čovjek i njegova duša učvrstiti svoju vjeru i, daj Bože, obrati se i vrati Gospodinu na temelju mojeg svjedočanstva na internetu, ja sam zadovoljan. Znam da Gospodin neće biti jer mi je previše darova dao da bi postigao tako "mršav" rezultat. Ali, ako ću se truditi i dati sve od sebe i ako ću na kraju svojeg života moći reći kao Sveti Pavao "DOBAR BOJ SAM BIO, TRKU ZAVRŠIO, VJERU SAČUVAO" možda će i Gospodin biti zadovoljan. Kada bi se svi drugi ljudi tako pitali, pa bar oni koji se deklariraju kao vjernici, koliko bi duša bilo spašeno. I vi, koji sada ovo čitate, zapitajte se: "Da li sam mogao pridonijeti spasu duše kojeg čovjeka ili učvrstiti čiju vjeru?" I znam da će te si dati potvrdan odgovor. Neki možda nevoljko, jer im je teško priznati. A neki će možda reći da jesu i to dovoljno. Jednoj, dvijema… A kad bi malo analizirali koliko bi to trebalo biti dovoljno došli bi do zapanjujućih rezultata. Npr. ako smo roditelji i imamo dvoje djece. Tu je suprug (ili supruga), pa oboje djece koje je trebalo naučiti moliti i voditi ih u crkvu, pa onda njihovi budući supružnici, pa njihova djeca a naši unuci. Pa su tu dugogodišnji prijatelji, pa poznanici s posla, pa susjedi, pa kumovi, pa bliža rodbina… I za čas ste na brojci od 20, 30, i više ljudi i njihovih duša kojima ste mogli pomoći. A zamislite, u Evanđelju piše da je velika radost na nebu samo kada se obrati jedna izgubljena duša. I zamisliti da ste vi ti koji ste joj pomogli da se obrati. Koja bi vaša slava bila na nebu. Istina je, mi možemo samo pomoći jer je milost obraćenja samo u Gospodina. Ali pomoć u stalnim, svakodnevnim borbama sa zlom, tu mi možemo pomoći. Jer milost obraćenja je kao zrno. Padne na kamenito tlo i dođe ptica pa ga pozoblje jer nema plodnoga tla gdje bi se razvijalo. A plodno tlo, to smo upravo mi. Zato se

odmah ogledajte oko sebe kome vi možete biti PLODNO TLO za njegovo učvršćivanje vjere ili, daj Bože, obraćenje.